

ANDRZEJ SAPKOWSKI

ÖDETS
SVÄRD

SAGAN OM HÄKKARLEN • ANDRA BOKEN

Översättning av Tomas Håkanson

COLT SO MMXI

© Andrzej Sapkowski 1993
© Svensk översättning Ersatz 2011
Published by arrangement with
Literary Agency »Agence de l'Est«
Originalalets titel Miecz przeznaczenia
Översättning från polska Tomas Håkanson
Redaktör Joakim Sundström
Korrekturläsning Eva Sundquist
Omslagsillustration Alejandro Colucci
Omslag Ersatz
Grafisk form & sättning Ola Wallin
Tryck Livonia Print, Lettland 2011
ISBN 978-91-86437-19-0

Coltso är ett imprint till Ersatz

www.coltso.se

www.ersatz.se

DET MÖJLIGAS GRÄNS 5
ISSKÄRVAN 97
DEN EVIGA ELDEN 147
EN LITEN UPPOFFRING 209
ÖDETS SVÄRD 282
NÅGONTING MER 358

DET MÖJLIGAS GRÄNS

L.

»Aldrig att han kommer ut igen, sanna mina ord«, sade den finnige och skakade misstroget på huvudet. »Nu har det gått en timme och en kvart. Det är slut me'n.«

Stadens borgare stod tätt tillsammans bland ruinerna och såg under tystnad mot ingången till underjorden, ett gapande svart hål i en hög av grus och spillror. En tjock karl i gul jacka trampade fram och tillbaka, harklade sig och tog av sig sin skrynkliga basker.

»Vi väntar lite till«, sade han och torkade svetten ur sina glesa ögonbryn.

»Vad finns det att vänta på?« fnös den finnige. »Där nere bor en basilisk, har byfogden glömt det? Går man dit ner så är man förlorad. Tänk på alla som har dött där nere allaredan. Vad väntar vi på egentligen?«

»Vi har ett avtal«, muttrade den tjocke osäkert. »Då kan jag väl inte...?«

»Avtalet slöts med en levande, inte sant, byfogden?« sade den finniges kamrat, en jätte till karl i ett slaktarförkläde av läder. »Nutilldags är han död, det är lika säkert som solen på himlen. Det kunde jag ha sagt redan från början att han gick mot sitt fördärv, som alla andra före honom. Han tog ju inte ens med sig en spegel, bara svärdet sitt. Och det vet väl minsta barnrumpa att utan spegel dräper man ingen basilisk.«

»Då har byfogden allt sparat några tolvskillingar«, tillade den finnige. »För nu finns det ingen som kan ta emot peng-

arna. Gå hem bara. Trollkarlens häst och andra saker tar vi hand om, tråkigt om de går till spillo.«

»Just det«, sade slaktaren. »Ett grant sto, och sadelväs-korna är fulla. Kom så tittar vi efter vad han har däri.«

»Men vad tar ni er till?«

»Tyst nu, byfogde! Lägg er inte i, annars går det er illa«, varnade den finlige.

»Ett grant sto«, upprepade slaktaren.

»Lämna hästen i fred, gubbe lille.«

Slaktaren vände sig långsamt om mot den nytillkomne, en främling som plötsligt dök upp bakom en krök i muren, bakom ryggen på människorna som samlats runt ingången till hålan.

Främlingen hade lockigt, tjockt, kastanjebrunt hår och var klädd i en mörkbrun tunika ovanpå en vadderad jacka och höga ridstövlar.

Han bar inga vapen.

»Rör inte hästen!« upprepade han med ett giftigt leende. »Vad är det som pågår här? Både hästen och sadelväs-korna tillhör någon annan. Är det skick och fason att glo på andra människors egendom med slippriga ögon och tafsa på den med skabbiga labbar?«

Den finlige tittade på slaktaren och lät handen långsamt glida innanför jackan. Slaktaren nickade först mot honom och sedan mot folkmassan, varpå två satta, kortklippta typer steg fram. I handen höll de varsin påk av det slag som slaktare använder för att bedöva djur.

»Och vem är den här herrn då«, undrade den finlige, som fortfarande stod med handen innanför jackan, »som vet så mycket om skick och fason?«

»Bry dig inte om det du, gubbe lille.«

»Herrn bär inga vapen.«

»Det är sant.« Främlingen log ännu giftigare. »Det gör jag inte.«

»Det var illa det.« Den finlige drog fram en lång kniv som han hållit dold under jackan. »Det var mycket illa, ska herrn veta.«

Även slaktaren drog fram en kniv, lång som en jaktkniv. De två andra typerna klev fram och höjde sina påkar.

»Jag behöver inte bära vapen«, sade främlingen utan att röra sig ur fläcken. »Mina vapen går bakom mig.«

Två unga flickor som stått gömda bakom en ruinhög kom gående mot dem med mjuka, självsäkra steg. Åskådarna drog sig raskt åt sidan och folkhopen skingrades.

Båda flickorna log med glittrande tänder och kisade med ögonen. Mellan ögonvråerna och öronen löpte mörkblå taterade ränder. De bar lodjursskinn runt höfterna och musklerna spelade i de starka låren och de bara, svällande överarmarna. På händerna bar de ringflätade handskar, och ovanför de likaledes ringbrynjeklädda axlarna stack sabelfästen fram.

Den finlige föll långsamt, mycket långsamt, ner på knä och släppte kniven på marken.

Ur hålet i ruinhögen hördes rassel av stenar, därefter dök ett par händer upp ur mörkret och fattade tag i den ojämna murkanten. Efter händerna följde i tur och ordning en hjässa med vitt hår fullt av tegeldamm, ett blekt ansikte och ett svärdsfäste som stack upp ovanför axeln. Ett sorl hördes från åskådarna.

Den vithårige böjde sig ner och drog upp en märklig varelse ur hålet – en groteskt formad kropp täckt med blod och damm. Utan ett ord fattade han tag i den långa, ödlelika svansen och kastade iväg varelsen, som landade framför fötterna på den tjocke byfogden. Byfogden tog ett skutt bakåt och snubblade på en bit nedrasad mur när han såg den kro-

kiga fågelliknande näbben, de flortunna vingarna och de krökta klorna på fjälliga fötter. Och den uppsvällda dröglappen som varit karmosinröd men nu var blodröd. Och så de glasartade, insjunkna ögonen.

»Här är basiliken, enligt avtal«, sade den vithårige och borstade bort dammet från byxorna. »Får jag be om mina tvåhundra lintarer nu? Riktiga lintarer, tack, inte alltför kantstötta. Jag kommer att kontrollera dem.«

Med darrande händer fumlade byfogden fram sin börs. Den vithårige såg sig omkring och lät som hastigast blicken vila på den finlige och kniven vid hans fötter. Han såg mot mannen i den mörkbruna tunikan och flickorna i lodjursskinnen.

»Som vanligt«, sade han och tog börsen ur byfogdens darrande händer. »Här riskerar jag livhanken för några usla lintarer och under tiden vill ni lägga vantarna på mina saker. Ni är oförbätterliga, må pesten ta er.«

»Ingen har rört någonting«, mumlade slaktaren och tog några steg bakåt. Männen som bar på påkar hade för länge sedan gömt sig bland åskådarna. »Ingen har rört era saker, herrn.«

»Det gläder mig storligen«, log den vithårige. Vid åsynen av detta leende som sprack upp likt ett öppet sår i det bleka ansiktet skingrades folkhopen snabbt. »Och därför, min vän, ska ingen heller röra vid dig. Gå i frid. Men låt det gå fort.«

Den finlige försökte också backa undan. Finnarna lyste i hans plötsligt så bleka ansikte.

»Vänta ett tag«, ropade mannen i den mörkbruna tunikan till honom. »Du glömde något.«

»Vad då... herrn?«

»Du drog kniv mot mig.«

Den längre av flickorna böjde lite på sina brett särade knän och vred en aning på kroppen. Ingen hade sett när hon drog

sin sabel, men plötsligt ven den vasst genom luften. Den finlige huvud flög iväg och föll ner i det gapande hålet. Kroppen rasade ner bland tegelskärvorna, tung och stel som en avhuggen trädstam. Från folkhopen hördes ett samfällt skrik av förskräckelse. Den andra flickan lade handen på sabelfästet och vände sig om för att säkra bakåt. Helt i onödan. Folk snubblade och krockade med varandra när de skenade iväg mot staden. I täten sprang byfogden med imponerande kliv, bara några alnar före den jättelike slaktaren.

»Ett vackert hugg«, kommenterade den vithårige kyligt och höll upp sin svartbehandskade hand till skydd mot solljuset. »Ett vackert hugg med en zerrikansk sabel. Jag bugar mig i vördnad för de fria amazonernas skicklighet och skönhet. Mitt namn är Geralt från Rivia.«

Främlingen pekade på framsidan av sin mörkbruna tunika, som pryddes av en bleknad vapensköld föreställande tre svarta fåglar på rad mot en guldfärgad bakgrund.

»Och jag heter Borch, kallad Tre kajor. Det här är mina flickor, Tea och Vea. Jag kallar dem så, för deras verkliga namn är riktiga tungvrickare. De kommer mycket riktigt från Zerrikanien.«

»Jag förstår att det är tack vare dem som jag fortfarande har kvar min häst och andra ägodelar. Jag tackar er, amazoner. Och jag tackar er, herr Borch.«

»Tre kajor. Och det där ›herr‹ kan du hoppa över. Är det något som håller dig kvar i den här hålan, Geralt från Rivia?«

»Nej, inte alls.«

»Utmärkt. Jag har ett förslag: inte långt härifrån, vid en korsväg nära flodhamnen, ligger värdshuset ›Den drömmande draken‹. De har det bästa köket i hela trakten. Jag är på väg dit för att skaffa mat och husrum. Det skulle glädja mig mycket om du ville göra mig sällskap.«

»Borch«, sade den vithårige, vände ryggen mot sin häst och såg främlingen rakt i ögonen, »jag vill inte att det ska råda några oklarheter mellan oss. Jag är häxkarl.«

»Det ante mig. Men du får det nästan att låta som: »Jag är spetälsk.««

»Det finns människor som hellre skulle umgås med spetälska än med häxkarlar«, sade Geralt långsamt.

»Och det finns människor som föredrar får framför flickor«, skrattade Tre kajor. »Sådana människor är det synd om. Jag står fast vid mitt förslag.«

Geralt tog av sig ena handsken och grep tag i den hand som sträcktes fram mot honom.

»Då tackar jag ja och gläder mig åt en ny bekantskap.«

»Vi ger oss iväg genast, min hunger är stor.«

II.

Värdshusvärden torkade av bordets grova brädor med en trasa, sedan bockade han och log. Han saknade två framtänder.

»Då ska vi se...« Tre kajor vände blicken mot det sotiga taket och spindlarna som pilade omkring där uppe. »Vi börjar... vi börjar med öl. En hel kagge, så slipper du gå flera gånger. Och till ölet... Vad föreslår du som tilltugg, gubbe lille?«

»Ost kanske?« försökte värdshusvärden.

»Nej«, sade Borch med en grimas. »Osten tar vi till efterrätt. Till ölet ska vi ha något surt och starkt.«

»Ska bli«, sade värdshusvärden och log ännu bredare. Han saknade tydligen fler än två tänder. »Ål med vitlök i olja och vinäger, eller kanske marinerad grön paprika...«

»Det blir bra. Vi tar bägge två. Och sedan en sådan där

soppa som jag åt här en gång, med musslor och småfisk och annat delikat småskräp som simmade omkring.«

»Flottarsoppa?«

»Just det. Och sedan lammstek med lök. Och sedan tre tjog kräftor. Lägg så mycket dill du bara kan i grytan. Och sedan fårost och sallad. Sedan får vi se.«

»Ska bli. Till allihop – fyra portioner alltså?«

Den längsta av zerrickanskorna skakade på huvudet och klappade sig menande i trakten av midjan ovanpå den tätt åtsittande linneblusen.

»Det hade jag glömt.« Tre kajor blinkade åt Geralt. »Flickorna tänker på vikten. Lammköttet bara till oss två, värdshusvärd. Ta in ålen samtidigt med ölet. Vänta lite med resten så att maten inte hinner kallna på bordet. Vi är inte här för att frossa, vi tänkte ägna oss åt kultiverade samtal.«

»Jag förstår.« Värdshusvärden bugade sig igen.

»Gott förstånd är viktigt i ditt yrke. Ge mig din hand, gubbe lille.«

Det klirrade av guldmynt. Värdshusvärdens mun öppnades på vid gavel, ända till det möjligas gräns.

»Det är inget förskott«, meddelade Tre kajor. »Det är dricksen. Och skynda dig till köket nu, min gode man.«

Det var varmt i alkoven. Geralt knäppte upp bältet, tog av sig tröjan och kavlade upp skjortärmarna.

»Jag ser att du inte plågas av brist på kontanter«, sade han. »Lever du av adelskapets privilegier?«

»Delvis«, log Tre kajor utan att gå in på detaljer.

De blev snabbt klara med ålen och en kvarts ölkagge. De båda zerrickanskorna spottade inte i glaset och såg allt gladare ut.

De viskade sinsemellan. Den längre av dem, Vea, brast plötsligt ut i ett hest skratt.

»Pratar flickorna allmänna språket?« frågade Geralt med låg röst och sneglade mot dem.

»Bara lite. Och pratsamma är de inte. Berömligt nog. Gillar du soppan, Geralt?«

»Mhm.«

»Skål.«

»Mhm.«

»Geralt.« Tre kajor lade ifrån sig skeden och hickade distingerat. »Låt oss för ett ögonblick återgå till det vi talade om på vägen hit. Som häxkarl vandrar du alltså från ena hörnet av världen till det andra och på vägen slår du ihjäl alla monster du träffar på. Det är ditt levebröd. Är det alltså vad en häxkarls yrke går ut på?«

»Mer eller mindre.«

»Händer det att folk skickar efter dig? Specialbeställningar, så att säga? Och vad händer då, rider du bara dit och utför uppdraget?«

»Det beror på vem som skickar efter mig och varför.«

»Och på betalningen?«

»Det med«, sade häxkarlen och ryckte på axlarna. »Allting blir dyrare och man måste ju leva, som en trollkvinna jag känner brukar säga.«

»En ganska selektiv inställning, mycket praktisk måste jag säga. Men i grunden måste det ändå finnas något slags idé, Geralt. Konflikten mellan ordningens och kaosets krafter, som en trollkarl jag känner brukar säga. Jag trodde att det var ditt kall att skydda människor mot ondskan. Alltid, överallt, utan åtskillnad. Att du stod på en tydligt definierad sida av palissaden.«

»Ordningens och kaosets krafter. Det där låter väldigt högrävande, Borch. Du vill absolut att jag ska välja en sida av palissaden i en konflikt som allmänt anses vara evig, som

började långt innan vi föddes och kommer att fortsätta långt efter det att vår tid är förbi. Smeden som skor hästen då, vilken sida står han på? Eller värdshusvärderna som just nu skyndar hit med en stor gryta lammkött? Var drar du gränsen mellan kaos och ordning?«

»Mycket enkelt.« Tre kajor såg honom rakt i ögonen. »Kaos står för ett hot, det är den aggressiva sidan. Ordningen är den hotade sidan som behöver försvaras. Som behöver en försvarare. Skål. Nu ger vi oss i kast med lammköttet.«

»Det gör vi!«

De bantande zerrickanskorna tog en paus i ätandet och kunde i stället öka takten i drickandet. Veas fläta snuddade vid bordsskivan när hon hängde över väninnans axel och viskade något i hennes öra. Den kortare av dem, Tea, skrattade högt och kisade muntert under sina tatuerade ögonlock.

»Nå«, sade Borch och gnagde på ett ben. »Då fortsätter vi samtalet, om du tillåter. Du har alltså inte lust att placeras på någon av sidorna. Du utövar bara ditt yrke.«

»Just det.«

»Men konflikten mellan kaos och ordning går inte att undvika. Du jämförde dig med en smed, men någon smed är du inte. Jag såg dig i aktion för en stund sedan. Du gick in i en källare under en ruinhög och släpade ut en dräpt basilisk därifrån. Det är skillnad mellan att sko hästar och att döda en basilisk, gubbe lille. Du sade att du gladeligen skyndar iväg till världens ände och slår ihjäl vilken varelse de än pekar på, bara du får anständigt betalt. En grym drake, till exempel, som ödelägger...«

»Ett dåligt exempel«, avbröt Geralt. »Nu trasslar du till det på en gång. Jag dödar inte drakar, även om de utan tvekan representerar kaos.«

»Vad nu?« Tre kajor slickade av sina fingrar. »Det må jag

då säga. Drakarna är förmodligen de gemenaste, grymmaste och mest skoningslösa av alla monster. De vidrigaste av alla kräldjur. De anfaller människor, sprutar eld och rövar bort sådana där, du vet, jungfrur. Du måste ha hört massor av historier om det. Nog måste du väl ha en och annan drake på ditt samvete?»

»Jag jagar inte drakar«, sade Geralt torrt. »Gaffelsvansar, visst. Och dyklor. Och nattramnar. Men inte egentliga drakar, varken gröna, svarta eller röda. Det får du inse helt enkelt.«

»Det var mig en riktig överraskning«, sade Tre kajor. »Men visst, jag får väl inse det. Nog om drakar för ögonblicket, jag skymtar något rött vid horisonten, säkerligen våra kräftor. Skål!«

De röda skalen knastrade när de satte tänderna i dem och sög ut det vita köttet. Det sved ordentligt när saltvattnet rann ner över handlederna. Borch drog skopan längs med kaggens botten och hällde upp mer öl. Zerrikanskorna verkade nu ännu gladare än tidigare, de såg sig omkring i värds- huset med illavarslande leenden och häxkarlen var säker på att de letade efter en anledning att mucka gräl. Tre kajor måste också ha märkt det, för plötsligt viftade han varnande med en kräfta som han höll fast i stjärten. Flickorna fnittrade, Tea formade munnen till en kyss och blinkade förföriskt med ögonen – vilket såg en smula makabert ut med hennes tatuerade ansikte.

»De är som vildkattor«, mumlade Tre kajor till Geralt. »Man måste se upp med dem, gubbe lille. Annars kan det hux flux ligga en stor hög med inälvor på golvet. Men de är värda sin vikt i guld. Om du bara visste vad de är i stånd till...«

»Jag vet.« Geralt nickade. »Det finns nog ingen bättre eskort. Zerrikanskor är födda till krigare, de börjar med sin vapenträning redan som barn.«

»Det var inte det jag menade.« Borch spottade ut en kräftklo på bordet. »Jag tänkte på hur de är i sängen.«

Geralt kastade en orolig blick mot flickorna. Båda log. Med en blixtnabb, nästan omärklig rörelse sträckte sig Vea efter en kräfta. Hon betraktade häxkarlen mellan halvslutna ögonlock och tuggade sönder skalet med ett knastrande ljud. Hennes läppar glänste av saltvattnet. Tre kajor rapade ljudligt.

»Alltså, Geralt«, sade han, »du jagar inte drakar, varken gröna eller av annan färg. Det har jag insett nu. Men varför gäller det bara de tre färgerna, om jag får fråga?»

»Fyra färger, om man ska vara noga.«

»Du nämnde tre.«

»Du frågar mycket om drakar, Borch. Har du någon särskild anledning?»

»Nej. Jag är bara nyfiken.«

»Jaså. Ja, vad färgerna beträffar är det så man brukar beskriva de egentliga drakarna. Fast beskrivningarna är inte särskilt exakta. De gröna drakarna är de mest kända, men egentligen är de mer gråaktiga, som vanliga dyklor. De röda är verkligen rödaktiga eller tegelfärgade. Stora mörkbruna drakar brukar kallas svarta. Vita drakar är de mest sällsynta, själv har jag aldrig sett någon. De håller till långt uppe i norr. Sågs det.«

»Intressant. Men jag har hört att det ska finnas en annan sort också.«

»Ja, just det.« Geralt tog en klunk öl. »Det har jag också hört. Gulddrakar. Men sådana finns inte.«

»Hur kan du veta det? För att du aldrig har sett någon? Men du har ju aldrig sett några vita drakar heller...«

»Det är inte det. På andra sidan havet, i Ofir och Zangwebar, finns det vita hästar med svarta ränder. Jag har aldrig sett dem heller, men jag vet att de finns. Men gulddraken är

en mytisk varelse. En legend. Precis som fågel Fenix. Det finns varken fenixfåglar eller gulddrakar.«

Vealutade armbågarna mot bordet och såg på honom med intresserad blick.

»Du vet nog vad du pratar om, du är ju häxkarl«, sade Borch och öste upp mer öl ur kaggen. »Men jag tror ändå att varje myt, varje legend, måste ha något slags rötter. Och de rötterna måste ha en grogrund.«

»Det har de«, bekräftade Geralt. »Oftast är det en dröm, en önskan, en längtan. En tro på att det inte finns någon gräns för det möjliga. Och ibland är det en tillfällighet.«

»Just det, tillfälligheter. Kan det inte ha funnits en guldrake en gång i tiden, en enstaka unik mutation?«

»I så fall mötte den samma öde som alla andra mutanter«, sade häxkarlen och tittade bort. »Den var för avvikande för att kunna överleva.«

»Ha!« utbrast Tre kajor. »Nu motsäger du naturens lagar, Geralt. I naturen har varje varelse sin fortsättning, som trollkarlen jag känner brukar säga, alla varelser fortlever på ett eller annat vis. Den enes slut blir den andres början, det möjliga har inga gränser, åtminstone känner inte naturen till några.«

»Då måste han vara en stor optimist, din trollkarlsvän. Det är bara en sak som har undgått honom: naturen kan begå misstag. Eller de som manipulerar med den. Om det någonsin har funnits en guldrake så kunde den inte fortleva, så är det med alla mutanter. Det möjliga har en mycket naturlig gräns som de inte kan överskrida.«

»Vad är det för en gräns?«

»Mutanter...« Geralts käkmuskler darrade kraftigt. »Mutanter är sterila, Borch. Det som inte kan fortleva i naturen kan bara fortleva i legenderna. Bara i myter och legender finns inga gränser för det möjliga.«

Tre kajor teg. Geralt såg på flickorna och deras plötsligt allvarliga ansikten. Vealutade sig oväntat närmare och lade sin hårda, muskulösa arm om hans hals. Hennes ölvåta läppar rörde vid hans kind.

»De gillar dig«, sade Tre kajor långsamt. »Dra mig baklänges, de gillar dig!«

»Är det så konstigt?« undrade häxkarlen med ett sorgset leende.

»Nej då. Men det måste firas. Vårdshusvärd! En kagge till!«

»Ta det lugnt. Det räcker med en kanna.«

»Två kannor!« skrek Tre kajor. »Tea, jag måste gå ut ett tag.«

Zerrikanskan reste sig upp, tog sabeln från bänken och lät en längtansfull blick svepa över salen. Tidigare hade häxkarlen lagt märke till en obehaglig glimt i några gästers ögon när de såg Borchs stinna börs, men nu verkade ingen särskilt ivrig att följa efter honom när han vacklade ut på ostadiga ben. Tea ryckte på axlarna och följde efter sin arbetsgivare.

»Vad heter du egentligen?« frågade Geralt den zerrikanska som satt kvar vid bordet. Veas vita tänder blixtrade. Hennes blus var uppknäppt nästan till det möjligas gräns. Häxkarlen tvivlade inte på att det var ännu en provokation mot de övriga gästerna.

»Alveaenerle.«

»Ett vackert namn.« Häxkarlen var säker på att zerrikanska skulle truta med munnen och blinka åt honom. Han tog inte fel.

»Veal?«

»Mm?«

»Varför gör ni följe med Borch? Ni som är fria amazoner? Kan du berätta det för mig?«

»Hm.«

»Vadå >hm<?»

»Han är...« Zerrikanskan rynkade pannan och letade efter rätt ord. »Han är... den... vackraste.«

Häxkarlen nickade. Kvinnors kriterier för manlig skönhet hade alltid varit en gåta för honom.

Tre kajor drumlade in i alkoven igen, knäppte byxorna och delade högljutt ut nya befallningar till värdshusvärderna. Två steg efter honom kom Tea och såg sig skenbart uttråkad omkring, men männen i lokalen undvek nogsamt hennes blick. Veasög ur en ny kräfta och kastade då och då en menande blick på häxkarlen.

»Jag beställde varsin ny ål åt oss, grillad den här gången.« Det oknäppta bältet klirrade när Tre kajor tungt satte sig på bänken. »Det var så ansträngande att äta kräftorna att jag blev hungrig igen. Och jag har beställt nattlogi åt dig här, Geralt. Du ska inte behöva vara hemlös i natt. Vi ska roa oss en stund till. Skål, flickor!«

»Veskekheal«, sade Veas och höjde bågaren mot honom. Tea blinkade och sträckte på sig och märkligt nog sprängdes inte blusen av hennes fylliga bröst.

»Vi ska roa oss.« Tre kajor böjde sig fram över bordet och klappade Tea på rumpan. »Vi ska roa oss, häxkarl. Hallå, värdshusvärd! Kom hit!«

Värdshusvärderna kom farande som en blix och torkade händerna på förklädet.

»Kan du ordna fram en balja? En sådan där stor och stadig tvättbalja?»

»Hur stor, herrn?»

»Stor nog till fyra personer.«

»Till... fyra...« Värdshusvärderna gapade.

»Fyra personer«, bekräftade Tre kajor och tog fram sin proppfulla börs ur fickan.

»Det ska vi ordna«, sade värdshusvärderna och slickade sig om läpparna.

»Utmärkt«, skrattade Borch. »Be dem bära upp den till mitt rum och fylla den med hett vatten. Men låt det gå undan, gubbe lille! Och skicka upp öl också, tre kannor.«

Zerrikanskorna fnittrade och blinkade samtidigt.

»Vem av dem gillar du bäst?» undrade Tre kajor. »Nå? Geralt?»

Häxkarlen kliade sig i bakhuvudet.

»Jag vet, det är svårt att välja«, sade Tre kajor förstående. »Det är inte lätt för mig heller alla gånger. Nåja, vi får bestämma oss i badbaljan. Hör ni, flickor! Hjälpa mig uppför trappan!«

III.

Bron var spärrad. Passagen hindrades av en lång kraftig plankasom lagts på två bockar. Framför och bakom avspärrningen stod hillebardiärer med ringbrynjuhuvor och läderjackor med glänsande knappar. Ovanför deras huvuden vajade en purpurfärgad flagga med en silvergrå grip i den svaga vinden.

»Vad tusan är det här?» utbrast Tre kajor och skrittade närmare. »Får man inte komma fram?»

»Finns det lejdbrev?» frågade den hillebardiär som stod närmast. Han tuggade hela tiden på en pinne som han hade i munnen, om det nu var av hunger eller för att slå ihjäl tiden.

»Vadå för lejdbrev? Är det någon farsot? Eller krig? På vems order spärrar ni vägen?»

»Kung Niedamirs order, herre över Caingorn.« Vakten flyttade över pinnen till den andra mungipan och pekade på flaggan. »Envar varde förbjudet att passera utan lejdbrev.«

»Vad är detta för idioti?« undrade Geralt trött. »Det här är inte Caingorn, det är Holopoles. Det är Holopole som tar upp avgift på broarna över Braa, inte Caingorn. Vad har Niedamir med det här att göra?«

»Fråga inte mig.« Vakten spottade ut pinnen. »Det är inte min sak. Min sak är att fråga efter lejdrebrev. Tala med vår dekurion om ni vill.«

»Var är han då?«

»Han sitter i solen där borta vid brovaktarstugan«, sade hillebardiären vars blick såg rakt förbi Geralt mot zerrikan-skornas nakna lår som framträdde tydligt där flickorna satt bekvämt tillbakalutade i sina sadlar.

Bakom brovaktarstugan satt en soldat på en trave tjocka torra vedträn och ritade en bild av en kvinna i sanden med skaftet på sin hillebard, eller rättare sagt var det en mindre del av en kvinna sedd ur ett originellt perspektiv. Bredvid soldaten halvåg en mager man och knäppte stillsamt på en luta. Hans ögon doldes under en fantasifull, plommonfärgad hatt prydd med ett silverspänne och en lång, nervöst vippande hägerfjäder.

Geralt kände igen hatten och fjädern, de var välkända ända från Buina till Jaruga, på herresäten och borgar, på krogar, värdshus och horhus. Särskilt på horhusen.

»Riddarsporre!«

»Häxkarlen Geralt!« Under det tillbakaskjutna hattbrättet tittade ett par glada, djupblå ögon fram. »Vilken överraskning! Är du också här? Du råkar inte ha något lejdrebrev på dig?«

»Vad är det för prat om lejdrebrev?« Häxkarlen satt av hästen. »Vad är det som händer här, Riddarsporre? Vi ville ta oss över till andra sidan Braa, jag och riddaren Borch Tre kajor och vår eskort. Men det går inte för sig, verkar det som.«

»Det är likadant för mig.« Riddarsporre reste sig upp, tog av sig hatten och bugade sig för zerrikanskorna med överdriven sirlighet. »Jag får inte heller komma över till andra stranden. Tänk att denne dekurion inte vill släppa fram mig, Riddarsporre, den störste poeten och lekaren på tusen mils håll, trots att han själv är konstnär som ni ser.«

»Ingen kommer förbi utan lejdrebrev«, sade dekurionen dystert och lade till den sista detaljen på sin teckning med änden på hillebardskaftet.

»Då får vi ta en omväg«, sade häxkarlen. »Vi rider längs vänstra stranden. Det är längre till Hengfors den vägen, men måste vi så måste vi.«

»Till Hengfors?« sade barden förvånad. »Är du inte på väg till Niedamir, Geralt? Till draken?«

»Vilken drake?« undrade Tre kajor intresserat.

»Vet ni inte det? Vet ni verkligen inte det? Då ska ni få höra hela historien, mina herrar. Jag är ändå tvungen att vänta här, kanske kommer det någon med ett lejdrebrev som känner mig och tar med mig över floden. Sätt er.«

»Ett ögonblick bara«, sade Tre kajor. »Solen har nått nästan tre fjärdedelar av vägen till zenit och jag är förbaskat torr i halsen. Inte ska vi prata med torra läppar. Tea och Vea, fatta trav, rid tillbaka till staden och köp en kagge.«

»Jag börjar gilla er, herr...«

»Borch, kallad Tre kajor.«

»Riddarsporre, kallad Den oförliknelige. Av en del flickor.«

»Berätta nu, Riddarsporre«, sade häxkarlen otåligt. »Vi vill inte stå och hänga här ända till kvällen.«

Barden greppade sin luta och slog kraftigt an strängarna.

»Hur vill ni ha det, i versform eller normalt?«

»Normalt.«

»Ska bli«, sade Riddarsporre utan att lägga undan lutan.

»Hören I då, ädle herrar, vad som timade för en vecka sedan, inte långt från den fria staden Holopole. Arla i morgonstund, innan gryningssolen hunnit lägga ut sina rosa slöjor över åkrar och ängar. . . «

»Normalt, sade vi ju«, påminde Geralt.

»Är det inte det då? Visst, visst. Jag förstår. Kort och utan metaforer. Det kom en drake flygande till betesmarkerna utanför Holopole.«

»Vänta nu«, sade häxkarlen. »Det där låter helt otroligt. Ingen har sett en drake på flera år här i trakten. Var det inte möjligen en vanlig dyklo? En del dyklor är nästan lika stora som. . . «

»Förolämpa mig inte, häxkarl. Jag vet vad jag pratar om. Jag såg den. Ödet ville att jag skulle vara på marknaden i Holopole och få se allt med egna ögon. Min ballad om händelsen är redan färdig, men ni ville ju inte. . . «

»Berätta nu. Var den stor?«

»Tre hästlängder kanske. Mankhöjden var ungefär som på en häst, men den var mycket tjockare. Och grå som sand.«

»Grön alltså.«

»Just det. Den kom flygande helt oväntat och kastade sig över en fårhjord, hade ihjäl ett dussin får, åt upp fyra av dem och flög iväg igen.«

»Flög iväg. . . « Geralt nickade. »Var det allt?«

»Nej. Nästa morgon kom den tillbaka, närmare staden den här gången. Den störtade mot en massa fruntimmer som tvättade kläder på stranden av Braa. Vilken fart de fick, mina vänner! Jag har aldrig skrattat så mycket i hela mitt liv. Draken flög runt ett par varv ovanför Holopole och fortsatte mot betesmarkerna där den gav sig på fåren igen. Det var först då det blev riktig kalabalik och förvirring, för innan dess hade många tvivlat på herdarnas berättelse. Borgmä-

taren mobiliserade stadens milis och borgerskap, men innan de hann samlas tog pöbeln saken i egna händer och ordnade alltihop.«

»Hur då?«

»På ett intressant folkligt sätt. En lokal skomakarmästare vid namn Kozojed kom på ett sätt att bli kvitt kräket. De slog ihjäl ett får och fyllde det med julrosor, belladonna, vildpersilja, svavel och skomakarbeck. För säkerhets skull bidrog stadens apotekare med två stop av sin mixtur mot varbölder, och en präst från Kreves tempel läste en bön över kadavret. Sedan ställde de upp det preparerade fåret mitt i flocken, lutat mot ett hjul. Ingen trodde väl egentligen att drakkräket skulle låta sig luras av det där eländet som stank mildtals omkring, men verkligheten överträffade alla förväntningar. Reptilen svalde betet med hjul och allt och rörde inte de levande bråkande fåren.«

»Sedan då? Berätta, Riddarsporre!«

»Och vad håller jag på med då? Jag berättar ju för fullt. Nu ska ni få höra. Det tog inte längre tid än en någorlunda erfaren man behöver för att snöra upp en dams korsett förrän draken började ryta och spruta rök båda fram och bak. Den slog kullerbyttor och försökte flyga iväg, men efter en stund såg den hängig ut och låg stilla. Två frivilliga gick fram för att se efter om den förgiftade ödlan fortfarande andades. Den ene var stadens garvare och den andre var en byfåne som avlats av en timmerhuggares imbecilla dotter och en legotrupp pikenerare som drog genom Holopole vid tiden för landshövding Nurzybobas uppror.«

»Nu ljuger du, Riddarsporre.«

»Jag ljuger inte, bara förskönar. Det är skillnad.«

»Knappast. Berätta nu, tiden går.«

»Jo, som jag sade, garvaren och den tappre idioten smög

fram som spejare. Efteråt kastade vi upp en liten men stilig gravhög över dem.«

»Aha«, sade Borch. »Draken levde alltså.«

»Ja, det må du tro«, sade Riddarsporre glatt. »Den levde. Men den var så svag att den inte orkade äta upp vare sig garvaren eller fånen, den slickade bara i sig blodet. Och sedan flög den iväg till allmän besvikelse, men den hade stora besvär med att starta. Med några alnars mellanrum stöp den i backen med ett brak, men så kom den upp igen. Sedan släpade den sig vidare på bara frambenen en stund. De modigaste följde efter för att se vad som hände. Och vet ni vad?«

»Berätta, Riddarsporre.«

»Draken försvann in bland Tornfalksbergens raviner, i trakten av Braas källor, och gömde sig i grottorna där.«

»Nu förstår jag«, sade Geralt. »Draken har troligtvis legat i dvala i de där grottorna i hundratals år. Jag har hört talas om sådana fall. Och där måste den ha sin skattkammare också. Nu förstår jag varför de har spärrat av bron. Någon vill lägga vantarna på skatten. Och denne någon är Niedamir av Caingorn.«

»Precis«, bekräftade trubaduren. »Förresten kokar det i Holopole just av den anledningen, för där anser man att draken och skatten är deras. Men de vet inte om de törs bråka med Niedamir. Han är bara en liten valp som inte har börjat raka sig än, men han har redan hunnit visa att det inte lönar sig att bråka med honom. Och den där draken är han förbanat angelägen om, det var därför han reagerade så snabbt.«

»Han är angelägen om drakskatten, menar du.«

»Draken mer än skatten faktiskt. Ni förstår, Niedamir kastar långa blickar mot grannlandet Malleore. Efter den regerande furstens plötsliga och egendomliga dödsfall är regenten en prinsessa i lämplig ålder för den äktenskapliga

bädden, om jag får uttrycka det så. De höga herrarna i Malleore ser inte med blida ögon på Niedamir och andra friare, för de vet att en ny härskare kommer att hålla dem i strama tyglar, inte som den där snorungen till prinsessa. Så någonstans grävde de upp en gammal dammig spådom som sade att furstevärdigheten och tösens hand endast får gå till en drakdödare. De tänkte att de skulle få lugn och ro då, för ingen hade ju sett en drake i trakten på flera hundra år. Niedamir skrattade förstås åt den där legenden, han kan ta Malleore med våld när han vill, men när nyheten om draken i Holopole damp ner insåg han snabbt att han kunde besegra Malleores adel med deras egna vapen. Om han dök upp där med ett drakhuvud i famnen skulle folket hälsa honom som en monark sänd av gudarna, och stormännen skulle inte våga säga pip en gång. Så är det någon som är förvånad över att han satte efter draken så fort benen bar honom? Särskilt som den där draken knappt hade ork att gå längre. . . Ja jäklar, det var som en skänk från ovan, en ödets lyckosamma nyck.«

»Så nu vill han stoppa eventuella konkurrenter.«

»Ja, just det. Och Holopolefolket. Men samtidigt skickade han ut ryttare med lejdbrev. Till personer som förmodas kunna slå ihjäl draken, för själv har han ingen lust att ta sitt svärd och smyga in i grottan. I en blink fick han hit några berömda drakdödare. De flesta känner du nog till, Geralt.«

»Kanske det. Vilka är det?«

»Till att börja med har vi Eyck av Denesle.«

»Men vad i. . .« Häxkarlen visslade tyst. »Den fromme och dygdige Eyck i egen hög person, en riddare utan vank och tadel.«

»Känner du honom, Geralt?« undrade Borch. »Är han verkligen en sådan hejare på drakar?«

»Inte bara på drakar. Eyck kan slå vilket monster som helst.

Han har till och med dödat mantikoror och gripar. Några drakar har han också tagit kål på, har jag hört. Han är bra. Men han förstör affärerna för mig, den skurken, för han tar inte betalt. Vem mer, Riddarsporre?»

»Svärdskämparna från Crinfrid.«

»Då är det slut med draken. Även om den har hunnit hämta sig nu. De där tre är ett mycket samspelt band, de slåss inte särskilt rent, men effektivt. De har utrotat varenda dyklo och gaffelsvans i hela Redania och i förbifarten dräpte de en svart och tre röda drakar också. Inte illa, minsann. Var det alla?»

»Nej. Det kom sex dvärgar också. Fem långskägg under befäl av Yarpen Zigrin.«

»Honom känner jag inte till.«

»Men du har väl hört talas om draken Otvist från Kvartsberget?»

»Ja då. Och jag har sett ädelstenarna från hans skattkammare. Där fanns safirer av tidigare okänd färg och diamanter stora som körsbär.«

»Nå, då ska du veta att det var Yarpen Zigrin och hans dvärgar som tog kål på Otvist. Det finns en ballad om det, men den är fullkomligt usel för det var inte jag som skrev den. Har du inte hört den så har du inte missat något.«

»Var det alla?»

»Ja. Om man inte räknar dig. Vem vet, det kanske är sant att du inte visste något om draken tidigare, men nu vet du. Och?»

»Nej som sagt, draken intresserar mig inte.«

»Ha! Listigt, Geralt. Du har ändå inget lejbrev.«

»Jag sade ju att den där draken inte intresserar mig. Och du då, Riddarsporre. Vad är det som lockar dig dit?»

»Det gamla vanliga.« Trubaduren ryckte på axlarna. »Jag måste vara med när saker och ting händer. Det kommer att

pratas mycket om striden mot den här draken. I och för sig skulle jag kunna skriva en ballad på bara hörsägen, men det låter ändå bättre om den sjungs av någon som faktiskt såg kampen med egna ögon.«

»Kampen?» skrattade Tre kajor. »Det låter mer som något slags grisslakt eller kadaverstyckning. Jag blir bara mer förvånad ju mer jag hör. Berömda krigare skyndar hit i sporrsträck för att ge nådastöten åt en halvdöd drake som någon bondlurk har förgiftat. Jag vet inte om jag ska skratta eller kråkas.«

»Där tar du fel«, sade Geralt. »Om draken inte dog på en gång av giftet så har hans organism säkert återhämtat sig och besten har återvunnit hela sin styrka. Fast det spelar ingen större roll. Svärdskämparna från Crinfrid slår ihjäl den ändå, men inte utan kamp om du vill veta.«

»Så du tror på svärdskämparna, Geralt?»

»Självklart.«

»Självklart inte«, utbrast plötsligt den konstnärligt begåvade soldaten, som innan dess suttit moltyst. »En drake är en magisk varelse, den förgås bara med trolldom. Om någon kan göra det så är det trollkvinnan som red förbi här i går.«

»Vem då?» Geralt böjde sig fram.

»En trollkvinna, som sagt«, upprepade soldaten.

»Vad hette hon?»

»Minns inte. Hon hade ett lejbrev. Ung var hon, och grann på sitt sätt, men de där ögonen... Ni vet själv, herrn. Man blir alldeles kall när en sådan där tittar på en.«

»Vet du något om det där, Riddarsporre? Vem kan det vara?»

»Nej«, sade barden med en grimas. »Ung och grann och så de där ögonen. Det säger inte mycket. Sådana är de allihop.